



ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

סמל אליסף חיים ז"ל



בן ברכה ומרדכי

נולד במעלה אדומים

בתאריך ט"ו באייר תשמ"ז, 19/5/1987

התגורר בירושלים

התגייס ביולי 2007

שרת בחטיבת גבעתי

נפל בעת שירותו

בתאריך ג' בתשרי תש"ע, 21/9/2009

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 7 שורה: 5 קבר: 1

הותיר אחריו הורים ושלושה אחים

בן 22 בנפלו

קורות חיים

אליסף חיים בן מרדכי וברכה. אליסף נולד בט"ו באייר ה'תשמ"ז (19/05/87) במעלה אדומים.

אליסף הוא הבן הבכור מתוך ארבעה בנים, אליסף, נדב, חגי ואביה. השם אליסף הוא בקשה מהקב"ה ע"י הוריו, שיוסיף עוד ילדים. אליסף תמיד היה אוהב ללמוד ולגלות דברים חדשים. אליסף היה ילד שקט, ואף פעם לא בלט בחברה. כבר בגיל 10 הרכיב אליסף פאזלים גדולים, אשר ברבות הימים הפכו לתמונות בבית. הפאזל הכי גדול שהרכיב היה בן 2000 חלקים קטנים, אשר הושלמו לתמונת נוף אחת גדולה. אליסף תמיד היה בעל סבלנות. סבלנות זו עזרה לו בהרכבת הפאזלים, וכן בעבודה על המידות באופן יום יומי, עד כדי כך שכמעט ואף פעם לא כעס על אף אחד, ואהב כל אחד.

בכיתה א' נכנס אליסף ללמוד בבי"ס הממ"ד "שדי חמד" שבמעלה אדומים. בכיתה ז' עבר לחטיבת הביניים שבישיבה התיכונית מעלה אדומים". בתחילת כיתה י"ב עברה המשפחה לגור בירושלים, אך אליסף המשיך ללמוד בישיבה התיכונית. בישיבה התיכונית למד עד סוף התיכון. אליסף היה משקיע רבות בלימודים, וכן מצליח לא פחות. לא פעם היה



ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

מתקשר למורה שלו במתמטיקה בשעות הערב, והיה שואל אותו שאלות על תרגילים מסוימים שהתקשה בהם. אליסף אף פעם לא עשה בעיות למורים בבי"ס וכל המורים אהבו אותו.

לאחר סיום לימודיו בישיבה התיכונית, דחה אליסף את שירותו הצבאי ע"מ שיוכל ללכת וללמוד תורה בישיבה הגבוהה של הרב דרוקמן, ישיבת "אור עציון", שבמרכז שפירא. בהתחלה היה מאוד קשה לאליסף ההתרגלות למצב בו הוא רחוק מהמשפחה כל כך הרבה זמן, מכיוון שהיה מחובר למשפחה. למרות זאת לא חזר לבית, והמשיך ללמוד בישיבה. הוא תמיד היה מקפיד לצאת רק בחופשות או בשבתות החופשיות. אליסף תמיד שאף להתקדמות בעבודת ה' וביחסו אל הזולת. יום יום היה כותב אליסף ביומן שבעזרתו הצליח לראות מה הוא צריך לשפר ובמה צריך להתקדם. החברים מספרים שאליסף ניצל כל רגע בישיבה כדי ללמוד תורה. בשעה 1 בלילה בערך היה חוזר לחדר, ובתפילת שחרית היה מתעורר בזמן ועוד מספיק להעיר את שאר החברה. פעם אחת שאל אותו דוד שלו מה הוא לומד בישיבה? האם הוא לומד להיות רב או דיין? האם הוא ייצא עם תעודה כלשהי? אליסף ענה לו בשלילה ואמר שהוא לומד בישיבה איך להיות בן אדם.

אליסף הקפיד לתת תשומת לב מלאה לכל אדם שדיבר איתו, ונתן הרגשה טובה של חבר קרוב. חברו מהישיבה ואח"כ גם בצבא סיפר, שכשהיו יוצאים לשבת והיו עוברים בתחנה מרכזית, ואליסף היה רואה מקבץ נדבות, הוא היה נותן לו קצת כסף בחיוך תוך התעניינות לשלומו. בבית תמיד הייתה שורה אווירה טובה כשהיה חוזר מהישיבה או מהצבא. תמיד הוא היה נכנס עם חיוך גדול על פניו וחיבוק לאמא ואבא.

לאחר שנתיים וחצי בהם למד תורה בישיבה התגייס אליסף בי"ח באדר ה'תשס"ח לגדוד צבר של גבעתי, במסגרת של "גיוס הסדר מעורבות".

כשנודע לו שהוא מתגייס לגבעתי הוא קפץ מאושר. אליסף עבר הכשרה של כ-7 חודשים, בהם גם קיבל את תפקידו להיות מפעיל מאג. המפקדים והחברים בצבא מספרים שהוא שמח במה שקיבל, ואף פעם לא התלונן על שום דבר. לאחר מכן עלה אליסף עם חבריו למחלקה לשמירות בגזרת שכס. לאחר כחודשיים, עם תחילת מבצע "עופרת יצוקה", הועבר אליסף עם מחלקתו לעזה על מנת להשתתף בלחימה. ב"ה אליסף חזר לשלום מהמלחמה עם כל מחלקתו. אליסף



ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

התחבר עם כולם בצבא, ותמיד עזר בכל מה שצריך.

במשך כל השירות נשא אליסף בכיסו ספר "שמירת הלשון" של "החפץ חיים". אליסף הבין והאמין שהלשון היא זו שמחברת בין אנשים והיא זו שמפרידה. תמיד היה מקפיד שלא לדבר רע על אחרים, וכן שגם אנשים שמסביבו לא ידברו רע על אחרים.

אליסף השתחרר לאחר שנה וארבעה חודשים כחלק ממסגרת "ההסדר". בסוף השירות קיבל אליסף תעודת הצטיינות. המפקד שלו נימק זאת לאחר מכן שכל מה שהיה צריך לעשות, היה אליסף עושה בשקט ובשמחה בלי להתלונן, ואדם כזה שמשקיע ראוי להכרת תודה. כזה היה אליסף. עושה הרבה בשקט, בלי רעש וצלצולים. מידת הענווה בשלמות. אליסף לא סיפר למשפחתו על היותו חייל מצטיין ולכן המג"ד התקשר לאביו כדי להודיע לו על כך. בשיחה אמר לו המג"ד שהוא ידע שאליסף לא יאמר להורים ולכן הוא התקשר.

מיד לאחר השחרור חזר אליסף לשירותו הלאומי בישיבה, בלימוד תורה. לסיום השנה בישיבה נשארו אולי שלושה שבועות, אבל אליסף בכל זאת חזר. אליסף טען בפני חבריו שהוא מתקשה לחזור ללימוד אחרי השירות הצבאי, אבל החברים לא הבינו על מה הוא מדבר. הוא פשוט כל יום ישב ולמד בלי הפסקה, מצאת החמה ועד צאת הנשמה.

לאחר חודש אלול ה'תשס"ט בו אליסף היה כל הזמן בישיבה, חזר אליסף הביתה לר"ה. אליסף הקדים קצת והגיע כבר ביום חמישי בצהריים כדי לעזור להוריו בהתארגנות לחג. מיד בצאת החג, כהרגלו בקודש, ארז אליסף את חפציו ויצא עם אחיו הצעיר, חגי, לתחנה המרכזית כל אחד חזרה לישיבתו. בשעה 12 בלילה ירד אליסף מהאוטובוס בתחנה מחוץ ליישוב מרכז שפירא בו נמצאת הישיבה. לאחר שהציע את עזרתו, כרגיל, לזוג שירד גם הוא מהאוטובוס, התחיל לחצות את הכביש. אליסף הספיק לחצות חלק אחד של הכביש, אבל את החלק השני הוא לא הספיק לחצות, כאשר מכונית שבאה מכיוון אשקלון פגעה בו והרגה אותו במקום.

באזכרה במלאות השבעה אמר הרב דרוקמן על אליסף: "אליסף הספיק

ב-22 שנות חייו, מה שאדם בן 80 שנה לא מספיק..."

אליסף נטמן בבית הקברות הצבאי בהר הרצל. על קברו נכתב הפסוק שכל כך מתאר את שאיפותיו: "אחת שאלתי מאת ה'... שבתי בבית ה' כל



ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

ימי חיי לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו" (תהילים כ"ז, ד). ('אליסף הותיר
אחריו את הוריו, מרדכי וברכה, ואת שלושת אחיו, נדב, חגי ואביה.

יהי זכרו ברוך!
ת.נ.צ.ב.ה.

